29/08/2019

Το παιδί από tattoo

/ Νέοι και Εκκλησία

Το λεωφορείο σταμάτησε στο τελευταίο φανάρι πριν τον τερματικό σταθμό. Εγώ χάζευα έξω από το παράθυρο το φανάρι και τα φώτα του δρόμου, να κάνουν παρέα στο μοναχικό φεγγάρι και τα λιγοστά σκορπισμένα αστέρια.

Δίπλα μου ξεκινούσε ένας αρκετά ανηφορικός δρόμος, και αυθόρμητα το βλέμμα μου μαγνητίστηκε από τέσσερις ρόδες που τσουλούσαν αργά και βασανιστικά. Φαίνονταν να αγκομαχούνε τρικλίζοντας στην πάλη τους με την τριβή, καθώς το φορτίο που κουβαλούσαν ήταν κατάμεστο από τσίγκινα και μεταλλικά μαραφέτια που κρέμονταν από το βασανισμένο σιδερένιο καρότσι. Ο «πιλότος» του ευτράπελου οχήματος, μία καμπουριασμένη γιαγιάκα, που έδειχνε να αγκομαχάει σε κάθε βήμα προς την κορυφή του λόφου. Τα ρυτιδιασμένα της χέρια και τα εύθραυστα γόνατά της όμως δεν την πρόδιδαν. Πάλευαν επίμονα να σπρώξουν το βαρύ φορτίο ένα βήμα παραπέρα, για να φτάσει επιτέλους στον προορισμό του.

Κοιτούσα με θαυμασμό αλλά και με συμπόνια τον μικρό Σίσυφο. Δεν πρόλαβα να

σκεφτώ κάτι παραπάνω και ένα χέρι την σκούντηξε και έκανε νόημα ευγενικά στη γηραιά κυρία. Κατάφερα με δυσκολία να διαβάσω τα εκφραστικά χείλη και το πλατύ χαμόγελο που έλεγε «αφήστε το σε μένα, δεν είναι κόπος».

Το έσυρε υπομονετικά μέχρι πάνω. Την κοίταξε έπειτα με το ίδιο στοργικό βλέμμα, και με ένα εύθυμο νεύμα συνέχισε ο νεαρός αχθοφόρος το δρόμο του. Άφησε τη γιαγιά πίσω του να τον ευχαριστεί συνεχώς, χαιρετώντας τον.

Δεν προχώρησε πολύ. Έφτασε κάτω από μία λάμπα του πεζοδρομίου και τότε το κίτρινο θαμπό φως αποκάλυψε διακριτικά τα χαρακτηριστικά του «αγαθού γίγαντα». Ψηλό ανάστημα, πυκνά μούσια, θεόρατες πλάτες και γραμμωμένα χέρια που «στολίζονταν» από ασημένιες αλυσίδες και βραχιόλια. Το στήθος καλυμμένο με μία μπλούζα ενός γνωστού metal συγκροτήματος.

Όμως αυτό που σου κέντριζε την προσοχή ήταν τα τατουάζ που έπλεκαν περίτεχνα όλο του το σώμα. Νεκροκεφαλές και ινδιάνοι, άγνωστα πρόσωπα και διάφορα στιχάκια σε διάφορες γλώσσες χρωμάτιζαν μονόχρωμα κάθε σπιθαμή του δέρματός του. Ίσως για τους περισσότερους να ήταν κάτι αντιαισθητικό η και αποκρουστικό. Όλη του η παρουσία σχεδόν ενοχλητική.

Κι όμως αυτός ο «μουντζουρωμένος βράχος» έκρυβε κάτι τόσο ευγενικό μέσα του. Κάτι τόσο λεπτό.

Πόσο τον αδικούσε αυτή η εξωτερική εικόνα! Πόσο θα τον υποβάθμιζε στα αμείλικτα βλέμματά μας, στη μεροληπτική κριτική μας. Τελικά είναι πολύ εύκολο να βγάλεις βιαστικά πορίσματα για τους περαστικούς γύρω σου. Πανεύκολο να κατατάξεις σε κατηγορίες τον κάθε άγνωστο. Να περιγράψεις τον εσωτερικό του κόσμο, κοιτάζοντας ένα εξωτερικό τατουάζ που σου γνέφει προκλητικά.

Κι όμως… Το σκουλαρίκι στη μύτη, το τσιγάρο στα χείλη και το piercing στο φρύδι δεν είναι το εισιτήριο για να μπεις στην black list των «κακών παιδιών». Καμιά δερματοστιξία δεν μπορεί να κρύψει το μικρό παιδί μέσα σου και κανένα ξυράφι, που ξυρίζει μαλλιά, δεν καθορίζει τον τρόπο που θα χτυπά η καρδιά σου. Είναι επιλογές, επιπόλαιες και μη, που σίγουρα αποτυπώνονται στη «δερμάτινη ενδυμασία» μας, μα δεν μπορούν να μας αποκλείσουν από το να συμπεριφερόμαστε με αγάπη και να προσφέρουμε στους άλλους τον εαυτό μας.

Ίσως το θέμα είναι με μας τους «άλλους». Τους «καθαρούς» και αλώβητους. Καλύτερα να σωπάσουμε λίγο. Οι κριτές περίσσεψαν πλέον. Ας δείξουμε λίγη κατανόηση σ᾽ αυτόν τον περαστικό που δεν ταυτίζεται με το «εγώ» μας. Ας ρίξουμε την κορώνα από το κεφάλι που μας αυτο-στεφάνωσε αλάθητους Πάπες,

όσο και αν δεν το ομολογούμε. Ας προσφέρουμε λίγη αγάπη παραπάνω, γιατί ίσως αυτός που κοιτάμε συνοφρυωμένα να την στερήθηκε. Ίσως η έλλειψη αποδοχής και η ανεπαρκής δόση χαμόγελου να τον οδήγησε σε μία τέτοια συμπεριφορά.

Ας λιώσουμε τον άλλον με τη αγάπη μας, για να βγει ο ατόφιος χρυσός που κρύβει μέσα του.

Το να κρίνουμε είναι εύκολο. Ας κάνουμε μια φορά το δύσκολο...

Δ. Κ., Φοιτητής Θεσσαλονίκης
από το περιοδικό «Ἡ Δράση μας»

Τεύχος 570, ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2019